NORAKSTS
Lieta Nr.A42502707
Nr.A0669-09/4

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2009.gada 22.aprīlī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese D.Ābele,

piedaloties pieteicējas *I.I.* pilnvarotajai pārstāvei *K.Š.* un trešajai personai *V.L.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *I.I.* pieteikuma par Garkalnes novada domes 2006.gada 31.maija lēmuma (Protokols Nr.5, 15.§, p.3) 2.1.punkta atzīšanu par spēkā neesošu, mantisko zaudējumu Ls 37 000 un personiskā kaitējuma Ls 5000 atlīdzināšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Garkalnes novada dome (turpmāk – Dome), izskatot *A.L.* iesniegumu un grafisko pieteikumu par zemes gabala "*/Nosaukums/*" sadali divās daļas, ar Domes 2006.gada 31.maija lēmuma (Protokols Nr.5, 15.§, p.3) (turpmāk – Lēmums) 2.1.punktu nolēma zemes gabalā */adrese/* nodibināt ceļa servitūtu 8m platumā par labu nekustamam īpašumam „*/Nosaukums/*".

Lēmumā konstatēts, ka *A.L.* pieder nekustamais īpašums "*/Nosaukums/*", Upesciemā, Garkalnes pag., Rīgas raj., */kadastra numurs/*, zemes gabala kopplatība, ir 0,45ha.

Pamatojoties uz Garkalnes pagasta saistošo apbūves noteikumu 4.nodaļas 4.6.panta 3.punktu un Ministru kabineta 2002.gada 27.augusta noteikumu Nr.384 "Adresācijas noteikumi" 23.punktu, Garkalnes novada dome nolēma atdalīt zemes gabalu 0,225 ha platībā no nekustamā īpašuma "*/Nosaukums/*" saskaņā ar plāna pielikumu. Atdalītajam zemes gabalam piešķirta adrese */adrese/*. Tāpat ar Lēmumu nolemts mainīt adresi zemes gabalam ar */kadastra numurs/* no "*/Nosaukums/*" uz */adrese/*.

[2] 2007.gada 16.maijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts *I.I.* (turpmāk – pieteicēja) pieteikums par Lēmuma 2.1.punkta atcelšanu. Pieteikumā norādīti šādi apsvērumi.

[2.1] Saskaņā ar zemesgrāmatas ierakstu īpašums "*/Nosaukums/*" pieder *V.L.*, un īpašums sastāv no diviem zemes gabaliem ar kopējo platību 3 ha. Pie īpašuma "*/Nosaukums/*" ir iespējams piebraukt arī pa citiem ceļiem.

[2.2] Ir nesaprotama lietu būtība par īpašumu, kuram ir piešķirts servitūts, jo ar domes 1997.gada lēmumu servitūts ir piešķirts saimniecībai "*/Nosaukums/*", kas parādās arī visos zemesgrāmatas ierakstos. Zemesgrāmatas III sadaļas 1. iedaļā "Lietu tiesības, kas apgrūtina nekustamu īpašumu" ir minēts, ka ceļa servitūts ir nodibināts par labu saimniecībai "*/Nosaukums/*", īpašums "*/Nosaukums/*" vispār nekur iepriekš nav minēts, kā arī neparādās, ka minētais apgrūtinājums par labu saimniecībai "*/Nosaukums/*" no zemesgrāmatas būtu dzēsts. Līdz ar to rodas jautājums, kas ir saimniecība "*/Nosaukums/*" un kā uz "*/Nosaukums/*em" varēja nokļūt līdz lēmumam par servitūta nodibinājumu un kā tagad nokļūt uz saimniecību "*/Nosaukums/*", ja tāda dabā vispār pastāv.

[2.3] Lēmumā nav norādīts, kāda veida ceļa servitūts tas ir paredzēts.

[2.4] Nav saprotams, kāpēc ceļa servitūts ir paredzēts 8 m plats. Civillikumā ir noteikts, ka braucamā ceļa servitūta minimālais platums ir 4,5 m.

[2.5] No Lēmuma nav saprotams, kāpēc īpašumam „*/Nosaukums/*", kas ir 3 ha liels, ar citu piebraucamo ceļu ir jāpiešķir ceļa servitūts, uzliekot pieteicējai piederošajam īpašumam, kas ir tikai 0,2271 ha, apgrūtinājumu.

[2.6] 2007.gada 31.maija pieteikuma papildinājumos pieteicēja lūdz atlīdzināt: 1) mantiskos zaudējumus Ls 37 000 apmērā, kas radušies par plānotajiem, bet neveiktajiem visiem ar privātā īpašuma aizsardzības un mājas būvniecību paredzētajiem darbiem – žoga uzlikšanu ap īpašumu un signalizācijas ierīkošanu, arhitektēšanas un plānošanas darbiem, zemes un būvniecības darbiem, ņemot vērā inflāciju

un cenu kāpumu minētajiem pakalpojumiem un 2) personisko kaitējumu Ls 5000 apmērā par termiņā nesniegto atbildi uz pieteicējas iesniegumu un par pieteicējas ieguldīto darbu, lai veiktu lietas izpētīšanu un nepieciešamās dokumentācijas sagatavošanu vismaz trīs nedēļu garumā, no kurām divas tika veltītas no atvaļinājuma. Tāpat pieteicēja personisko kaitējumu pamato ar to, ka nepiederošas personas jebkurā laikā var brīvi atrasties uz pieteicējai piederoša nekustamā īpašuma, radot apdraudējumu pieteicējas īpašumam un dzīvībai.

[3] Atbildētāju – Garkalnes novada pašvaldību – pārstāvošā iestāde Dome rakstveida paskaidrojumā tiesai prasību neatzīst, pieteicējas iesniegto pieteikumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu.

[4] Atbildētāju pārstāvošās iestādes pārstāvis uz tiesas sēdi nav ieradies. Par tiesas sēdi paziņots, likumā noteiktā kārtībā nosūtot pavēsti (lietas lapa 65). Tiesa atzīst, ka nepastāv Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 268. un 269.pantā minētie apstākļi lietas izskatīšanas atlikšanai, tādēļ tiesa atzīst, ka lietu iespējams izskatīt bez atbildētāja pārstāvja dalības tiesas sēdē.

[5] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāve uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu, pamatojoties uz pieteikumā tiesai norādītajiem apstākļiem, papildus norādot, ka trešā persona varētu vienoties un ierīkot ceļu uz savu īpašumu caur trešās personas māsai piederošo īpašumu.

[6] Tiesas sēdē trešā persona norādīja, ka pieteikumu uzskata par nepamatotu un lūdza noraidīt, norādot, ka par saviem līdzekļiem ir izbūvējis šo ceļu uz savu īpašumu, to noasfaltējot, un ka nepiekrīt cita ceļa ierīkošanai.

Motīvu daļa

[7] Tiesa, noklausoties pieteicējas pārstāves un trešās personas paskaidrojumus un izvērtējot lietas materiālus, atzīst, ka pieteikums ir pamatots un ir apmierināms daļā par Lēmuma 2.1.punkta atzīšanu par spēkā neesošu, bet noraidāms daļā par mantisko zaudējumu un personiskā kaitējuma atlīdzināšanu.

[8] Tiesa konstatē šādus faktiskos apstākļus:

[8.1] Saskaņā ar Garkalnes pagasta padomes Zemes komisijas 1997.gada 18.jūnija lēmumu (lietas lapa 42) saimniecībai "*/Nosaukums/*" tiek nodibināts reālservitūts par labu saimniecībai "*/Nosaukums/*", pamatojoties uz likuma "Par zemes privatizāciju lauku apvidos" 22.pantu.

[8.2] 2006.gada 31.maijā tiek pieņemts Lēmums (lietas lapa 20-21).

[8.3] Saskaņā ar Rīgas rajona Zemesgrāmatu nodaļas izrakstu nekustamajam īpašumam */adrese/ /kadastra numurs/* 0,45ha platībā, īpašniece – *I.I.*a, uzlikts servitūts – tiesība uz braucamo ceļu par labu nekustamajam īpašumam ar */kadastra numurs/* "*/Nosaukums/*" (lietas lapa 7-8).

[8.4] Saskaņā ar Rīgas rajona Zemesgrāmatu nodaļas izrakstu nekustamais īpašums "*/Nosaukums/*" ar */kadastra numurs/* sastāv no diviem nekustamajiem īpašumiem – pirmais zemes gabals ar */kadastra numurs/*, bet otrais ar */kadastra numurs/*, īpašnieks *V.L.* (lietas lapa 9).

[8.5] Ar 2006.gada 24.oktobra pirkuma pārdevuma līgumu (lietas lapa 34-39) pieteicēja iegādājās no *A.L.* nekustamo īpašumu */adrese/*.

[8.6] Ar 2007.gada 1.februāra iesniegumu Domei (lietas lapa 10) pieteicēja lūdz atcelt Lēmuma 2.1.punktu.

[8.7] Ar Domes 2007.gada 7.marta vēstuli Nr.3-08/164 (lietas lapa 11) pieteicēja tiek informēta, ka Attīstības komisija ir atzinusi pieteicējas prasību par nepamatotu.

[9] Lietā nav strīda par faktiskajiem apstākļiem [8]. Lietā ir strīds par to, vai Dome pamatoti nodibināja ceļa servitūtu par labu īpašumam "*/Nosaukums/*", t.i., strīds lietā ir par to, vai Lēmuma 2.1.punkts ir tiesisks.

[10] Civillikuma 1130.pants noteic, ka servitūts ir tāda tiesība uz svešu lietu, ar kuru īpašuma tiesība uz to ir lietošanas ziņā aprobežota kādai noteiktai personai vai noteiktam zemes gabalam par labu. Saskaņā ar Civillikuma 1231.pantu, servitūtus nodibina: 1) ar likumu; 2) ar tiesas spriedumu; 3) ar līgumu vai testamentu.

[11] Atbilstoši APL 7.pantā noteiktajam tiesiskuma principam, iestādes un tiesas rīcībai jāatbilst tiesību normām. Iestāde un tiesa darbojas normatīvajos aktos noteikto pilnvaru ietvaros un savas pilnvaras var izmantot tikai atbilstoši pilnvarojuma jēgai un mērķim.

[11.1] Pašvaldības vispārīga kompetence ir noteikta likuma "Par pašvaldībām" 21.pantā (*noteic, ka dome (padome) var izskatīt jebkuru jautājumu, kas ir attiecīgās pašvaldības pārziņā*), kā arī atsevišķos jautājumos pašvaldības kompetence ir noteikta citos normatīvajos aktos. Tiesa, izvērtējot pašvaldības tiesības lemt par ceļa servitūta noteikšanu starp diviem privātīpašumiem, konstatē, ka likums "Par pašvaldībām" nedod pašvaldībai šādu kompetenci. Proti, šī likuma 6.pants noteic, ka publisko tiesību jomā pašvaldību kompetencē ir: 1) šajā likumā noteiktās autonomās funkcijas (7.pants); 2) citos likumos noteiktās autonomās funkcijas (8.pants); 3) deleģētās valsts pārvaldes funkcijas, kuru izpilde šajā likumā noteiktajā kārtībā nodota attiecīgajai pašvaldībai (9.pants); 4) citu pašvaldību kompetencē ietilpstošās funkcijas, kuru izpilde šajā likumā noteiktajā kārtībā nodota attiecīgajai pašvaldībai (10.pants); 5) pārvaldes uzdevumi, kuru izpildi valsts pārvaldes iestādes šajā likumā noteiktajā kārtībā uzdevušas pašvaldībām (11.pants); 6) autonomās funkcijas, kas tiek īstenotas kā brīvprātīgās iniciatīvas (12.pants). Savukārt likuma 15.pantā pašvaldībām ir noteikta virkne autonomo funkciju, tomēr ne tiesības noteikt ceļa servitūtu. Šādas pilnvaras pašvaldībai nedod arī Civillikums.

[11.2] Likuma "Par zemes lietošanu un zemes ierīcību" (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2007.gada 1.janvārim) normas noteica šādu tiesisko regulējumu:

[11.2.1] Lēmumi par zemes piešķiršanu lietošanā tiek pieņemti saskaņā ar šo likumu, pamatojoties uz zemes ierīcības vai plānojuma un apbūves projektiem (likuma 20. panta pirmā daļa).

[11.2.2] Lēmumos par zemes piešķiršanu norādāms zemes lietotājs, mērķis, kādam zeme piešķirta, zemes lietojuma veids un platība, izvietojuma plāns, eksplikācija un zemes kadastrālais novērtējums, iepriekšējam zemes lietotājam atlīdzināmie zaudējumi, kā arī lauksaimniecībai un mežsaimniecībai radušies zudumi vai dabai nodarītais kaitējums, zemes apgūšanas termiņi un kārtība (likuma 20. panta otrā daļa).

[11.2.3] Ja nepieciešams, lēmumā par zemes piešķiršanu zemes lietotājam norādāmas citu fizisko un juridisko personu tiesības ar zināmiem ierobežojumiem lietot šā zemes lietotāja zemi (servitūts) noteiktam nolūkam (likuma 20. panta trešā daļa).

[11.2.4] Institūcija, kura piešķir zemi lietošanā, ar savu lēmumu var noteikt ierobežojumus valsts un vides aizsardzības interesēs un citu fizisko un juridisko personu interesēs šā likuma 16. un 32. pantā minētajos gadījumos (likuma 29. panta pirmās daļas 2. punkts).

[11.2.5] Fiziskajām un juridiskajām personām ir aizliegts izmantot citu fizisko un juridisko personu zemes lietojumus (staigāšanai, braukšanai, lopu dzīšanai un citām vajadzībām) bez vienošanās ar attiecīgo zemes lietotāju, izņemot gadījumus, kad zemes lietotājiem piešķirot zemi, ir noteikti ar zemes lietošanu saistītie servitūti (likuma 32. pants).

[11.3] No minētā normatīvā regulējuma tiesa secina, ka likuma „Par zemes lietošanu un zemes ierīcību" normas noteica kompetenci institūcijām, kuras piešķīra zemi pastāvīgā lietošanā, pieņemt lēmumus, zināmā mērā ierobežojot zemes lietotājiem zemes lietošanas tiesības par labu citam lietotājam. Tomēr minētās tiesību normas bija piemērojamas tikai noteiktos gadījumos zemes reformas ietvaros, proti, situācijās, kad ar lēmumu zeme tika piešķirta pastāvīgā lietošanā.

[12] Kā izriet no Lēmuma, uz 2006.gada 31.maiju, kad pašvaldība lēma par ceļa servitūta noteikšanu, nekustamais īpašums "*/Nosaukums/*" jau bija reģistrēts zemes grāmatā un šis lēmums netika pieņemts zemes reformas ietvaros, piešķirot zemi pastāvīgā lietošanā, pamatojoties uz likuma par "Par zemes lietošanu un zemes ierīcību" normām. Tāpat tiesa atzīst, ka arī Lēmumā minētais tiesiskais pamatojums, proti, Garkalnes pagasta saistošo apbūves noteikumu 4.6.punkta 3.apakšpunkts (*redakcijā, ko Lēmumā ir citējusi pati pašvaldība – pieļaujama blakus zemesgabalu savstarpējo robežu izmaiņa, kuras rezultātā neveidojas neatbilstība Apbūves noteikumiem; ar pagasta padomes piekrišanu un saskaņojumu var izstrādāt zemes ierīvcības projektu, uz kura pamata atļauta attiecīgo zemesgabalu izveidošana un robežu izmaiņa*) un Ministru kabineta 2002.gada 27.augusta noteikumu Nr.384 "Adresācijas noteikumi" 23.punkts (*noteic, ka pašvaldība lēmumam par adreses piešķiršanu pievieno adreses vietas situācijas plānu vai izkopējumu no detālplānojuma, kā arī lēmumā norāda: 23.1. konkrētajam adresācijas*

objektam piešķirto nosaukumu vai numuru; 23.2. veiktās darbības – nosaukuma (numura) piešķiršana, maiņa vai likvidācija) nenoteic pašvaldības kompetenci noteikt ceļa servitūtu.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka Domei nebija tiesiska pamata pieņemt Lēmumu par ceļa servitūta noteikšanu un Lēmuma 2.1.punkts ir pieņemts, pārkāpjot pašvaldības kompetenci un pilnvaras, kā arī APL 7.pantu.

APL 74.panta pirmās daļas 2.punkts noteic, ka administratīvais akts nav spēkā, ja to ir izdevusi iestāde, kurai konkrētā administratīvā akta izdošana nav piekritīga. Ņemot vērā to, ka tiesa jau atzina, ka Dome, pieņemot Lēmuma 2.1.punktu, ir pārkāpusi savas pilnvaras, tiesa atzīst, ka Lēmuma 2.1.punkts ir atzīstams par spēkā neesošu. Arī administratīvo tiesu praksē ir atzīts, ka ceļa servitūtu noteikšana, vienlaicīgi nelemjot par zemes piešķiršanu pastāvīgā lietošanā zemes reformas ietvaros, neietilpst pašvaldības pilnvarās (*skat. Administratīvās rajona tiesas 2007.gada 19.februāra spriedumu lietā Nr. Nr.A 42451805 un 2008.gada 24.novembra spriedumu lietā Nr. A42470007*).

[13] Pieteicēja lūdz atlīdzināt mantiskos zaudējumus Ls 37 000 apmērā, kas radušies par plānotajiem, bet neveiktajiem visiem ar privātā īpašuma aizsardzības un mājas būvniecību paredzētajiem darbiem – žoga uzlikšanu ap īpašumu un signalizācijas ierīkošanu, arhitektēšanas un plānošanas darbiem, zemes un būvniecības darbiem, ņemot vērā inflāciju un cenu kāpumu minētajiem pakalpojumiem.

Latvijas Republikas Satversmes 92.pants citastarp noteic, ka nepamatota tiesību aizskāruma gadījumā ikvienam ir tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu. Savukārt saskaņā ar APL 92.pantu ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņiem nodarīts ar iestādes faktisko rīcību. Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma (turpmāk - Atlīdzināšanas likums) 7.panta pirmā daļa noteic, ka mantiskais zaudējums šā likuma izpratnē ir katrs mantiski novērtējams pametums, kas cietušajam radies ar iestādes prettiesiska administratīvā akta vai prettiesiskas faktiskās rīcības dēļ, bet šī likuma 11.panta pirmā daļa noteic, ka mantiskā zaudējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats un apmērs tiek pierādīts ar Administratīvā procesa likumā noteiktajiem pierādīšanas līdzekļiem. Saskaņā ar APL 161.pantu administratīvā procesa dalībnieka paskaidrojumi, kas satur ziņas par faktiem, uz kuriem pamatoti viņa prasījumi vai iebildumi, atzīstami par pierādījumiem, ja tos apstiprina citi pārbaudīti un novērtēti pierādījumi.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2009.gada 26.februāra spriedumā lietā Nr.A42461405 (SKA – 41/2009) ir atzinis, ka pieteicējam administratīvajā procesā ir aktīvs pienākums norādīt uz apstākļiem, kas nepieciešami, lai konstatētu mantisko zaudējumu un personiskā kaitējuma atlīdzinājuma tiesisko pamatu, kā arī aktīvs pienākums iesniegt pierādījumus, kas pamatotu mantiskā zaudējuma un personiskā kaitējuma atlīdzinājuma tiesisko pamatu un apmēru.

Pieteicēja ne līdz tiesas sēdei, ne arī tiesas sēdē viņas pārstāve neiesniedza pierādījumus, kas apstiprinātu pieteicējas apgalvojumu pamatotību, kā arī zaudējumu aprēķinu.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka lietā pieteicēja nav pierādījusi, ka Domes Lēmuma 2.1.punkts ir radījis pieteicējai zaudējumus Ls 37 000 apmērā. Tādējādi tiesa atzīst, ka lietā nav pierādīts zaudējumu nodarīšanas fakts, kā rezultātā pieteikums daļā par materiālo zaudējumu atlīdzināšanu ir noraidāms.

[14] Saskaņā ar Atlīdzināšanas likuma 8.panta pirmo daļu personiskais kaitējums šā likuma izpratnē ir kaitējums, kas ar iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību nodarīts fiziskās personas dzīvībai, fiziskajai integritātei, veselībai, brīvībai, godam un cieņai, personiskam un ģimenes noslēpumam vai komercnoslēpumam, autortiesībām vai citām nemantiskajām tiesībām vai ar likumu aizsargātajām interesēm.

No minētās definīcijām izriet, ka personisks kaitējums ir objektīvs, naudas izteiksmē izsakāms kaitējums, kas nodarīts nevis cietušā mantai vai īpašumam, bet gan viņa nemantiskajām tiesībām vai tiesiski aizsargātajām pozīcijām, piemēram, veselībai (Gredzena I. Valsts atbildība un tās veidi. Zaudējumu atlīdzība administratīvajā procesā. Rīga: „Nordik", 2004, 43.lpp.).

Atlīdzināšanas likuma 11.panta otrā daļa paredz, ka personiskā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats tiek pierādīts ar APL noteiktajiem pierādīšanas līdzekļiem. Privātpersonai ir pienākums norādīt personiskā kaitējuma atlīdzinājuma apmēru un to pamatot.

Pieteicēja lūdz atlīdzināt arī personisko kaitējumu Ls 5000 apmērā par termiņā nesniegto atbildi uz pieteicējas iesniegumu un par pieteicējas ieguldīto darbu, lai veiktu lietas izpētīšanu un nepieciešamās dokumentācijas sagatavošanu vismaz trīs nedēļu garumā, no kurām divas tika veltītas no atvaļinājuma. Tāpat pieteicēja personisko kaitējumu pamato ar to, ka nepiederošas personas jebkurā laikā var brīvi atrasties uz pieteicējai piederoša nekustamā īpašuma, radot apdraudējumu pieteicējas īpašumam un dzīvībai.

Tiesas ieskatā pieteicēja ne pieteikumā tiesai, ne pieteicējas pārstāve tiesas sēdē nav ar pietiekošu konkrētību norādījusi uz tiem apstākļiem, kas nepieciešami, lai konstatētu personiskā kaitējuma atlīdzinājuma tiesisko pamatu, kā arī nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas pamatotu personiskā kaitējuma atlīdzinājuma tiesisko pamatu un apmēru. Pieteicējas norādes, piemēram, uz to, ka viņa veltīja trīs nedēļas, tai skaitā divas atvaļinājuma nedēļas, lietas izpētei, iestāde nav termiņā sniegusi atbildi uz pieteicējas iesniegumu un svešu personu atrašanās uz pieteicējas īpašuma rada apdraudējumu pieteicējas īpašumam un dzīvībai, ir vien pieteicējas klaji apgalvojumi, ko neapstiprina neviens no likumā noteiktajiem pierādīšanas līdzekļiem.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka lietā pieteicēja nav pierādījusi, ka iestādes Lēmuma 2.1.punkts ir radījis pieteicējai personisku kaitējumu Ls 5000 apmērā. Tādējādi tiesa atzīst, ka lietā nav pierādīts kaitējuma nodarīšanas fakts, kā rezultātā pieteikums daļā par personiskā kaitējuma atlīdzināšanu ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 74.panta pirmās daļas 2.punktu, 126.panta pirmo daļu, 246.- 251.pantu, 253.panta pirmo daļu, 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

apmierināt *I.I.* pieteikumu daļā par Garkalnes novada domes 2006.gada 31.maija lēmuma (Protokols Nr.5, 15.§, p.3) 2.1.punkta atzīšanu par spēkā neesošu.

Atzīt par spēkā neesošu Garkalnes novada domes 2006.gada 31.maija lēmuma (Protokols Nr.5, 15.§, p.3) 2.1.punktu.

Noraidīt *I.I.* pieteikumu daļā par mantisko zaudējumu Ls 37 000 un personiskā kaitējuma Ls 5000 atlīdzināšanu.

Uzlikt par pienākumu atbildētājam - Garkalnes pagasta pašvaldībai - atmaksāt pieteicējai Inesei Ikstenai viņas samaksāto valsts nodevu Ls 10 (desmit lati) apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese (paraksts) D.Ābele

NORAKSTS PAREIZS
Tiesnese_____D.Ābele
Administratīvā rajona tiesa
Rīgā, 2009.gada 22.aprīlī.